

LIJST DER BOEKJES DIE VOORRADIG ZIJN:

1. Drie maanden onder de sneeuw; 2. Zwarte Koo; 5. Aan de Molenbeek; 6. Een moedige meisje; 8. Het wonderlijk gezelschap; 9. De jonge vluchteling; 11. Het Kermismeisje; 12. Willem Tell; 13. Beter een lap dan een scheur; 14. Harten van Goud; 15. 't Verdrongen land van Saaftinge; 17. De Zinneloozen te Gheel; 18. De hut op de Heide; 21. De Landlooper; 22. En toch feest; 23. St Niklaas in 't Veerhuis; 25. De Vriezeman aan 't Front; 26. Verdwaald en terecht; 27. De jongens van West-Roozebeke; 30. De verdrongen stad; 32. 't Weesje van Brugge; 35. Het kindje van de Zee; 36. De Roovers van de Moeren; 37. De bezembinders van Kleit; 38. De vlucht in de Koffer; 44. De Gierigaard; 46. Broederliefde; 48. Eerlijk duurt het langst; 51. Een lastig geschenk; 52. Zonder Ouders; 56. In 't Bosch van Houthulst; 57. Nog gered; 58. Uit de oude Doos; 59. Dokter Jenner en Jenny; 61. Streng Winters; 64. De kinderen van den Zeeloods; 66. De kinderen van den Smokkelaar; 67. De Paaschklokken; 68. De Landverhuizers; 69. Leeuwte van Damme; 72. Een moedige Kermisjongen; 76. Het Bultje; 77. De Pastoor van Lapscheure; 78. Samen uit; 80. Goed voor kwaad; 82. Vaderlandsche Verhalen; Naastenliefde; 86. De overwintering op Nova-Zembla; 89. Hoe Sinterklaas hielp; 90. In Grooten Nood; 91. Kerstmis aan Zee; 94. Het Spook; 95. De twee Weesjes; 97. De Vlucht; 102. Reinaert de Vos; 104. Denk aan moeder!; 107. Threesje; 110. Robinson Crusoe; 112. De Rooversjongen; 113. De Deserteur; 115. Onschuldig veroordeeld; 118. De Spion van den Molen; 121. Hoog bezoek; 122. De wonderlijke Zwaan; 123. Uit bange dagen; 125. De flinke Baanwachster; 128. De gelaarsde kat; 129. De Dochter van den Blauwer; 130. Met Vakantie; 132. Tinneke; 133. De Helden van Stekene; 134. Een onrechtvaardige gestraft; 137. Oom Tom; 142. Op 't oud kasteel; 143. De reis in de Wildernis; 144. Bij de Kabouters; 145. De Spionnen op den Toren; 146. De Jongen van Gaver; 148. De schat in de Duinen; 150. De smokkelaars van de Zee; 152. De schat in de mijn; 153. 't Graf in 't Bosch; 154. 't Berouw van den Strooper; 155. 't Kasteel Hoogdonk; 158. Van de hut naar 't Paleis; 159. Karel de Goede; 160. Na veel avonturen; 161. Gered door een Aap; 162. Jan Breydel; 163. De Slag der Gulden Sporen; 164. Van den Dood gered; 165. 't Bocheljongentje; 167. Van drie Roovers; 168. Een jonge Held; 169. Jacob van Artevelde; 171. Genoveva van Brabant; 172. Een avontuurlijke Reis; 174. Een vreesselijke avond; 175. De gevluichte slaaf; 176. In de vliegmaschine; 177. Een moedige vrouw; 178. Ontsnapt; 179. Valsch beschuldigd; 180. De Zoon van den Torenwachter; 182. De reis van Columbus; 186. Jack de Cow-boy; 189. De Held van Tremeloo; 191. De Cow-boy van Fort-Bell; 192. Jeanne d'Arc; 193. De wandelende Deur; 194. De avonturen van Geeraart; 195. Geeraart in Rusland; 199. De Wolf van Ghistel; 202. De Spaansche Furie; 203. De Boeteling van Veurne; 210. Het verwoeste Vlaanderen; 211. De vondeling van 't Regiment; 212. Betoonde Naastenliefde; 213. De IJslandvaarders; 214. Jongensbarten; 216. Een dappere vrouw; 217. Ali-Baba en de veertig Roovers; 218. Groote Broer; 219. De jonge verstooteling; 220. Een kerstavond op de Prairie; 221. Leo's Nieuwjaar; 222. 't Gestolen kind; 233. De Roovers gestraft; 224. De Wildeman; 225. Het dolend melkmeisje; 226. De lotgevallen van den Wildstrooper; 227. Verdreven uit zijn land; 228. Moeder gered; 229. 't Dievenhuis; 230. De Schatgravers; 231. Een slechte Kameraad; 232. Bij de zakkenrollers; 233. Kleine Oorlog; 234. De Heldendood van Anneessens; 235. De Wandelende Jood in Vlaanderen; 236. Nelly van den Mijnwerker; 237. De Geldduivel;

— ELKE WEEK VERSCHIJNT EEN NIEUW BOEKJE. —

Boekdrukkerij R. Bracke-Van Geert. Baesrode.

A. HANS' KINDERBIBLIOTHEEK

Derde druk.

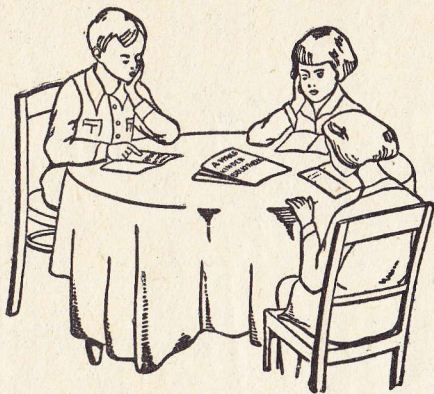
Nr. 220.

A. HANS.

Een Kerstavond op de Prairie

Uitgave A. Hans-Van der Meulen, Contich.

A. HANS.

Derde druk.

Nr. 220.

Een Kerstavond op de prairie

Utgave
A. HANS-VAN DER MEULEN
CONTICH.

EEN KERSTAVOND OP DE PRAIRIE.

I.

— Grootvader, vertel eens wat uit uw land, zei John.

— O, ja, grootvader, toe ! smeeke zijn zusje Kate.

't Waren de twee kinderen, zes en zeven jaar, van landbouwer Albert Roosevelt, die een hoeve bewoonde in Noord-Amerika.

De boerderij lag er eenzaam, dicht bij de bergen. De naaste gebuur woonde een half uur gaans van hier. En van 't kleine dorp, waar school en kerk stonden, was men ruim een uur verwijderd.

John en Kate gingen 's Zomers wel naar school maar 's Winters niet. Dan was het weer meestal te ongunstig.

Naar de zijde der bergen lag de streek woest en ginds woonde niemand. De rotsachtige bodem kon geen vruchten voortbrengen, maar in de vallei had men goed land.

't Was nu Winter en dan verveelden de kinderen zich, vooral als regen, gelijk thans, hen den heelen dag dwong binnen te blijven. Geen wonder dat ze naar het avonduurtje verlangden, als vader en grootvader rustg bij den haard zaten en moeder aan tafel naaide of breide. Dan heerschte gezelligheid in de groote keukens.

— Uit mijn land vertellen, zei grootvader.

Hij was al zeer oud en had sneuwwit haar, maar hij zag er nog kloek en gezond uit. De kinderen luis-terden gaarne naar hem.

— Ja, Kate en John, zei grootvader, mijn land ligt ver, zeer ver van hier. Het heet Belgie, en de streek waar ik geboren werd, Vlaanderen. Daar spreken de menschen heel anders dan hier

— O ja, zei Kate, grootvader, ge praat wel eens Vlaamsch met vader.

— Ja, die heeft het van mij geleerd... Ik woonde er aan zee. En mijn vader was visscher. Hij voer in zijn schuitje op zee, en moest hard werken, maar verdiende niet veel. Moeder verkocht de visch te Brugge, de stad die het dichtst bij lag. Vader en moeder werkten hard. Eens, ik was toen acht jaar, lag ik 's avonds te bed, het stormde. Ons huisje schudde in den wind. Ik kon niet gauw slapen. Ik dacht aan vader, die op zee was in dat geweldig weer. Ik had met moeder voor hem gebeden... Eindelijk sluimerde ik toch in. Maar dan schoot ik verschrikt wakker door geroep.

't Was moeder. Ik sprong uit bed en daalde van 't laddertje in ons eenig benedenkamertje. Moeder had de lamp aangehouden. Ik kon daardoor zien, hoe zij op den rand van het bed zat en me vreemd aankeek.

— Arme jongen, sprak ze, uw vader en broer zijn verdronken. Ik heb het gezien.

— Maar moeder, zijt ge dan buiten geweest, vroeg ik.

— Neen... Toch heb ik het gezien, dat zijn schuit

zonk. En uw vader en Klaas riepen naar me. Maar ze verdwenen in de golven. O, loop om Marie.

Marie was een vrouw die dicht bij ons woonde. Ik kleedde me vlug aan en haalde onze buurvrouw. Ze dacht, dat moeder ziek geworden was, toen ik zei, dat moeder zoo vreemd deed. Marie schrok ook voor moeders uitzicht.

— Mijn man en zoon Klaas zijn verdronken ! herhaalde moeder.

Marie beweerde dat het een akelige droom was geweest. Maar moeder hield vol, dat ze de waarheid zei. En ze begon te weenen, Ik schreide ook. De buurvrouw stuurde me weg naar bed en bleef bij moeder. Ik lag lang wakker, maar sliep dan toch in. 't Was dag, toen ik wakker werd. Het stormde niet meer. Dadelijk dacht ik terug aan den akeligen nacht. En ik ging vlug naar beneden. Moeder zat bleek en treurig in den zetel. Toen ze me zag, begon ze weer te weenen. Marie was weg.

— Arm kind, zei moeder, zoo jong en geen vader meer.

— Is vader verdronken ? vroeg ik.

— Ja. En Klaas ook. Och, ik zag het zoo duidelijk. Alleen hun hoofd was nog boven water.

— Maar moeder, ge zijt niet aan 't strand geweest, zei ik.

— Toch heb ik het gezien hield moeder vol.

Marie, de buurvrouw kwam terug, ze maakte koffie en sneed brood. Het was of moeder op eens niet meer

werken kon. Marie sprak moeder moed in. Ze beweerde dat alles een akelige droom was geweest. En ik dacht het ook, hoe klein ik was. Ik droomde soms rare dingen, die nooit uit kwamen. Hoe wilde moeder nu iets gelooven, dat ze niet kon gezien hebben. Toen ik gegeten had, liep ik naar het strand. Er stonden veei menschen. Er was juist een sloep aangekomen, die ook van storm veel geleden had. De menschen keken zoo raar naar me.

— Zijn vader en Klaas verdronken ? vroeg ik, halt schreiend.

— Kom jongen, ik ga mee naar uw moeder, zei Dolf, de visscher van het aangekomen schuit.

Hij nam mij bij de hand.

— Vader en Klaas zijn dood ! riep ik uit.

Nu begreep ik, dat moeder gelijk had.

— We waren samen in den storm, sprak Dolf. Het was noodweer. Op uw vaders schuit sloeg de mast neer. O, het gebeurde toen in een oogenblik. Het was vreeselijk. Wij trachtten nog uw vader en Klaas te helpen, maar de storm dreef ons weg.

— Vader en Klaas komen nooit meer terug ! zei ik weenend.

— Neen, jongen. Zorg dat ge gauw voor uw moeder kunt werken.

Met Dolf trad ik in ons huisje binnen.

— Ik weet het al ! riep moeder tot Dolf. Ik heb het gezien en mijn man en Klaas riepen nog naar me.

De buurvrouw schrok toch ook, nu Dolf verscheen

en zoo ernstig keek. Dolf vertelde het gebeurde. Er kwamen veel menschen. Ze wilden moeder troosten. O, het was allemaal zoo vreemd. Moeder werd ernstig ziek. Marie nam me mee naar haar huis. Zij en andere vrouwen verpleegden moeder weken lang. Toen moeder beter was deed ze zoo raar. Ze wilde altijd met haar mandje naar het strand. Dan keek ze naar de booten. En ze vroeg aan de visschers of ze vader en Klaas niet gezien hadden. Eens riep een jongen naar moeder : « Zotte Trees ! » Ik hoorde het en vloog hem aan, al was hij grooter dan ik. Ik wist, dat moeder haar zinnen verloren had, maar die lafaard moest haar niet uitschelden. Ik gaf hem rammel al kreeg ik ook slagen. Een visscher scheidde ons. Toen hij hoorde, wat de jongen geroepen had, kreeg die nog een paar kletsen.

Een week later kwamen twee vreemde mannen. Ze namen moeder mee. En ik moest bij een boer wonen. Moeder was in een gesticht. Ik had nog een oom, maar die was meest op zee. Een paar keer in 't jaar mocht ik haar bezoeken maar moeder kende me niet meer. Ik ging wel naar school, maar moest bij den boer werken en was er bevriend met Karel, den knecht. Die toonde zich altijd zeer vriendelijk voor me. De boer en de boerin waren niet kwaad, maar ze hadden zoo te wroeten en te slaven, dat ze weinig letten op mij. Ik was tien jaar, toen ik op een morgen door mijn oom gehaald werd. Hij zei, dat moeder gestorven was en we naar de begrafenis gingen. We wandelden naar de stad. Voor het gesticht stond een zwarte koets. Man-

nen brachten een kist buiten en moeder lag daarin. Ik begon te schreien. Oom nam me bij de hand en samen stapten ze achter de koets. 's Avonds was ik weer bij den boer. En ik lag in mijn bed te weenen. Ik bleef op de hoeve. De burgemeester betaalde voor mij, maar niet veel, omdat ik werkte. Ik moest al gauw uit de school blijven.

De knecht vertrok na eenige jaren naar Amerika en ik verving hem, al was ik nog een knaap. Ik voelde me eenzaam. Ik hield niet veel van de zee en wilde geen visscher worden. Als ik aan de zee dacht, was het of ik daar moeder nog zag staan, met haar mandje wachtend op vader en Klaas die misschien ergens in een ander land aangespoeld en begraven waren.

Ik spaarde wat ik kon om naar Amerika te kunnen vertrekken. De vroegere knecht schreef wel eens van daar en vertelde, dat hij het er goed naar den zin had.. En daarom wou ik er ook heen, al wist ik niets van Amerika af. Met sparen zou ik nooit genoeg gekregen hebben voor het reisgeld, want ik verdiende heel weinig. Arme weezen werden uitgebuit.

Maar oom stierf en hij liet me een sommetje na : toen ik achttien jaar was mocht ik vertrekken. En ik kwam hier in Amerika terecht bij den vroegeren knecht, die nu een eigen boerderij had. Ik werkte daar en verdiende een flink loon. Dan kocht ik zelf woesten grond. Wat heb ik er op gewerkt. En ik trouwde... ge hebt grootmoeder niet meer gekend. Uw vader was nog jong toen grootmoeder stierf. Hij hielp me al vroeg en

zoo hebben we de boerderij steeds vergroot. En nu woon ik er nog. Boer Wannijn, onze buurman, is de zoon van dien ouden knecht uit Vlaanderen. Veel menschen uit mijn land zijn hier goed vooruit gekomen.

Als ik zoo oud niet was, zou ik nog wel eens naar Vlaanderen willen reizen, maar het is te ver weg.

Zoo vertelde grootvader ; hij had nu en dan een traan uit de hoeken van zijn oogen gepinkt.

John en Kate waren wat ontroerd. En ze streelden de ruwe hand van den ouden man.

Grootvader had wel eens meer van de zee verteld, maar nooit dit treurig verhaal.

— Oh, de kinderen mogen mijn geschiedenis kennen zei hij tot zijn zoon. Ze weten dan hoe we gezwogen hebben om tot welstand te geraken.

Moeder zette wat later 't avondeten klaar. Na 't maal mochten de kinderen nog een poosje opblijven. Ze keken in prentenboeken, die vader uit de verre stad meegebracht had, toen hij er graan heenvoerde, dat dezen Zomer op de akkers gewonnen was. Nog veel tarwe lag er in de groote schuur met andere vruchten.

II.

Terwijl de familie zoo gezellig samen zat, dwaalden in het gebergte drie reizigers. Ze waren op ontdekkingsstocht geweest naar verre bosschen, zooals men in die streken meer personen ontmoette, die van avonturen hielden.

Maar ze waren hun koers kwijt. En ze bevonden zich op gevaarlijke punten. Ze hadden touwen om he-

lijf om elkaar te helpen, wanneer er een van een rots gleed. Zoo sukkelden ze reeds uren. Een hond, die

hen vergezelde, was aan een poot gewond en hinkte achteraan. En het werd duister. Op de bergen lag sneeuw.

Na het lang zwerven, besloten de drie reizigers halt te houden.

— We kunnen niet ver meer van de vallei zijn, be-
weerde Tom, een van de drie.

— Als we er maar niet verder afgeraakt zijn, vrees-
de Eddy. Laat ons een vuur maken ! Het zal mis-
schien in de vallei opgemerkt worden. En dan komt
een goede ziel ons wel helpen. In elk geval kunnen
we ons warmen, want 't zal een koude nacht worden.
We zijn juist voorbij een boschje gekomen. We moe-
ten er hout halen.

't Ware in elk geval beter een hol te zoeken en
daar te overnachten, meende Tom.

— Ja, stemde de derde toe, die William heette. In
onze dekens gedraaid en buiten den wind zullen we
rustig slapen.

— Ik wou liever onder een hoevedak zitten, her-
nam Eddy. En ik steek een noodvuur op. 't Zijn brave
mensen in de vallei. Onze arme Fred heeft zorgen
noodig aan zijn poot, en die kunnen we hem alleen
geven, als we bij mensen zijn... Zoek een hol, voor
het geval we hier moeten blijven. Ik ga hout sprokkel-
len.

Eddy vertrok en na een kwartier kwam hij met een
bundel hout op den rug terug.

Zijn makkers hadden een soort grot ontdekt. Door

geroep meldden ze Eddy waar ze zich bevonden.

— Ik kom ! schreuwde Eddy terug.

Maar hij voerde eerst zijn plan uit en, op een rots-top maakte hij vuur. Hoog sloeg de vlam op.

Het hol was dichtbij en Eddy ging nu naar zijn vrienden.

— We moeten hier ook een vuurtje hebben, zei Tom.

— Wel, ga dan mee om hout. Het boschje is niet ver af, sprak Eddy. William kan blijven, om ons door zijn geroep den weg te wijzen.

Ruim een kwartier later keerden Tom en Eddy met hout terug.

— Zie eens ginder, een licht, zei Eddy ontroerd.

— Waar ?

— Links van ons...

— Ja... ik bemerk het... Een zwevend licht.

— Menschen, die ons noodvuur hebben gezien. Brave kerels die ons komen helpen.

— Het sein wordt zwak. We moeten het vuur aanwakkeren, dan wijst het die mannen de koers.

— We hebben hout genoeg.

En de vlam schoot dan weer hoog op.

Tom riep William, die uit het hol kwam.

— We krijgen beter logies, zei Eddy tot hem. Daar nadert een licht.

— Waarlijk ! Een lantaarn.

— Dus zijn er mensen ! sprak William tevreden. We waren dus wel dicht bij de vallei.

Fred kroop ook nader. Nu en dan jankte de hond van pijn.

— Wacht maar baasje, ge zult verzorgd worden zei Eddy.

Ze zagen het licht steeds naderbij komen.

— Die mannen moeten goed den weg kennen oordeelde Tom. Ze volgen een vaste richting.

— We konden al eens roepen, zei Eddy.

En met de handen als een trompet, voor den mond, schreeuwde hij « Halloh ! »

— Halloh ! klonk het terug.

— We zijn verdwaald !

— Ik kom !

— Ja, ons sein werd opgemerkt, sprak Eddy. Eindelijk zullen we uit dit woest gebergte verlost worden.

— En ik ga nooit meer mee op avontuur, verzekerde Tom. Ik heb geen lust, in zoo'n woeste streek te verongelukken.

Er verscheen maar één man ; het was Albert Roosevelt.

Toen hij naar den stal was gegaan, voor de avondronde, had hij het vuur in het gebergte gezien en vermoed, dat het een sein was van verdwaalde reizigers. En dadelijk besloot hij hulp te bieden.

Grootvader wilde hem vergezellen. Maar zijn zoon achtte dat onnoodig.

— De verdoolden zijn niet ver, zei Albert. Ik zal gauw bij hen zijn.

Moeder maande hem tot voorzichtigheid, al zou ze hem niet gaarne verhinderd hebben zijn voornemen uit te voeren.

Verdwaald zeker ? vroeg Roosevelt. Ik zag uw licht.

— Ja, we komen diep uit het gebergte en hadden gehoopt nog voor donker de vallei te bereiken, zei Eddy. We meenden dat we de goede richting verloren hadden.

— Ge waart dichtbij de vallei ; maar ge zijt toch in een gevaarlijk deel.

— We danken u hartelijk, voor uwe hulp.

— O, dat is niet noodig. Ge zijt gedrieën ?

— Ja, en een hond, die gewond is aan zijn poot.

— Wel komt mee naar mijn hoeve. Ik ben boer Roosevelt. Zeker naar bosschen geweest ?

— Ja we wilden onderzoeken of er daar een jachtgebied was met veel wild.

— Achter de bergen is dat 't geval, hernam Roosevelt.

— Ja, dat hebben we ook bemerkt. We willen er later gaan jagen voor een handelaar in pelswerk.

— Loop nu voorzichtig achter me aan, en houd mijn lantaarn in 't oog. Ik zal u waarschuwen, als er een gevaarlijk punt is.

De tocht geschiedde langzaam. Fred, de groote hond, hinkte mee. Boer Roosevelt was een goede gids en bracht de reizigers veilig op de hoeve.

John en Kate keken nieuwsgierig op. Grootvader en moeder verwelkomden de drie vreemdelingen. 't

Gebeurde wel meer, dat er onverwachte gasten kwamen en men was op de boerderijen zeer herbergzaam.

Fred de hond, jankte pijnlijk.

— Het dier is gewond aan een scherpe rotspunt, zei Eddy.

— Laat me eens zien, sprak boer Roosevelt. Als ge zoo eenzaam woont en veel u zelf moet helpen, wordt ge een beetje veearts ook.

Fred liet gewillig zijn poot onderzoeken. Roosevelt wiesch de wonde uit met warm water, streek er dan zelf op en bond er een doek om. Dat deed den hond deugd. Fred kreeg ook wat eten en mocht op een mat bij het vuur liggen. Hij bleek zeer dankbaar, want hij likte boer Roosevelt de hand. En Kate en John mochten den hond streelen.

Moeder diende de drie reizigers een stevig avondmaal op. Tom, Eddy en William vertelden van hun reis. Maar ze waren moe en gaarne gingen ze naar een zijkamer waar een groot bed stond.

John en Kate lagen toen al in de rust.

's Morgens waren ze vroeg op en hun eerste belangstelling was voor den hond. En Fred stak zijn tong uit, maar ge weet, dat zulk bij een hond een teeken van vriendschap is.

De drie reizigers bleken geen lange slapers te zijn. Welgemoed verschenen ze. Ze wilden straks verder. Op een dorp, drie uur verder, stonden hun paarden gestald die ze in 't gebergte niet hadden kunnen gebruiken.

— Maar de hond kan niet mee, zei boer Roosevelt, die de wonde onderzocht. 't Dier moet minstens een week rusten.

Mogen we Fred dan hier laten ? We zullen voor zijn kost betalen, sprak Eddy. Na Nieuwjaar komen we terug.

— Van betalen is geen kwestie, antwoordde Roosevelt. Onze hond is over een paar weken van ouderdom gestorven. En 't zal nog een tijd duren, eer we een nieuwen hebben. Als Fred genezen is, kan hij over de hoeve waken en ik houd hem dus gaarne.

— O, hij is zoo scherpzinnig, beweerde Eddy. Ge zult er veel plezier van hebben.

John en Kate waren blij, dat de hond bleef. Ze zouden hem goed verplegen.

Na 't ontbijt vertrokken de reizigers. De Roosevelts wilden niets aannemen voor de bewezen diensten. Fred probeerde op te staan, toen zijn meesters vertrokken, maar hij kon niet. Hij keek hen na en jankte even.

— We komen terug beste jongen, zei Eddy, en ge zijt hier bij brave menschen.

John en Kate troostten het dier met klontjes suiker en streelingen. En Fred scheen het te begrijpen, dat hij bij goed volk was.

Trouw werd hij verzorgd en na een week kon hij weer buiten loopen. Maar hij vluchtte niet weg. Hij had zich reeds aan John en Kate gehecht en de kinderen bezaten nu een speelkameraad met wien ze veel plezier hadden.

Fred was verstandig. 't Duurde niet lang, of hij deed geheel alleen boodschappen voor moeder naar het dorp, waar een winkel was, Fred droeg dan over zijnerus een dubbelen zak ; daarin zat een briefje, met opgave van de verlangde waren. En de hond bracht ze trouw mee. Roosevelt had Fred maar tweemaal den weg moeten wijzen.

Op een avond begon Fred te grollen. Hij wou naar buiten. De baas opende de deur... Eenige oogenblikken later legde Fred twee vossen voor de voeten van Roosevelt. Die gasten hadden rond het kippenhok gezwoven.

De hond was dus een trouwe waker.

III.

Het was de dag voor Kerstmis. Moeder had het druk, met braden en bakken. Het rook lekker in huis. Op Kerstdag zelf zouden er burens komen, die — zooals ge reeds weet — op groote afstanden woonden. Maar op zulke dagen zocht men gezelligheid bij elkaar.

John en Kate waren met vader weg geweest, om een Kerstboom uit te zoeken. Natuurlijk huppelde Fred ook mee.

Er lag sneeuw, maar door vorst was ze hard bevroren. De kinderen reden sleeje. En Fred trok ze voort. Dat was een pret.

't Werd vroeg donker en het gezin zat bij den haard, waarin een groot houtvuur vlamde. Moeder vertelde

de roerende Kerstgeschiedenis, van Jozef en Maria, die naar Betlehem gingen en er geen andere plaats vonden dan een stal, waar 't kindje Jezus geboren werd. En aan de herders in het veld werd dit het eerst verteld, door een Engel en een gansche schare Engelen zongen dan heerlijk een lied.

Grootvader verhaalde van de Kerstmisviering in zijn land. Hij was eens op een Kerstavond naar Brugge geweest met den knecht van de hoeve. Toen zagen ze zangers en vioolspelers, die hun liederen lieten hooren. Ze stapten over de sneeuw. In den nacht was er veel volk op straat, vooral op de Burcht, een plein. En toen luidden al de klokken van de stad. O, dat klonk zoo prachtig !

John en Kate kenden ook Kerstliedjes en ze zongen ze met vader en moeder.

Bij het avondmaal smulden de kinderen van de kerstkoek. Moeder had chocolademelk gekookt.

't Feest was dus begonnen.

Er werd geklopt ; er verscheen een man, die er haveloos uitzag. Vaders gelaat verduisterde. Die man was een zwerver, die nooit geregeld werkte en 't liefst van aalmoezen leefde. Hij was ook dikwijls dronken.

— Goeden avond ! Allen een vroolijke Kerstmis, wenschte hij.

— Nog zoo laat op pad ? vroeg Roosevelt.

— Och, ja, ik doe mij ronde.

De kerel kondigde aldus aan, dat hij op bedeltocht was. Fred grolde.

Vader vermaande den hond stil te zijn.

— Eet wat, zei moeder tot den zwerver, die dan een groot stuk kerstkoek smulde.

Hij zei, dat hij vermoeid was, maar Roosevelt nodigde hem niet uit te overnachten. Zulk een logeer-gast had hij niet gaarne.

— 't Dorp is niet ver meer, sprak de boer.

Hij gaf den zwerver wat geld, al deed hij het tegen zijn zin. Arme menschen hielp hij gaarne. Maar de landlooper was een luiaard.

De man vertrok. Fred keek hem nijdig na.

— De kerel had wel zin, om hier te blijven, zei grootvader.

— Ja, maar ik voelde heelemaal geen lust hem te houden, antwoordde vader. Hij zal natuurlijk wel een flesch drank in zijn zak hebben en morgen zouden we met een dronkelap onder ons dak zitten. De vent is knecht geweest op 't dorp, maar aan werken had hij een hekel.

— Fred merkte ook van wat soort de bezoeker is. hernam grootvader. Hij is toch een slim dier. De landlooper kan in 't dorp overnachten. Wij zijn hem gelukkig kwijt.

De kinderen haalden een boek, waarin de kerstgeschiedenis beschreven was. Er stonden ook mooie platen bij.

Maar de ouders en grootvader wilden nog naar de

kerk op het dorp. Dat was altijd hun vrome gewoonte — op Kerstavond — Voor John en Kate zou het te laat worden. Ze zouden naar bed gaan. Daar op de eenzame prairie moeten kinderen al vroeg leeren niet bevreesd te zijn.

En bovendien Fred ook bleef thuis. Trouwer waker kon men niet wenschen

Vader deed zijn avondronde. Het was goed weer. De sterren fonkelden. De sneeuw blonk. En er hing plechtige stilte over de streek.

In den stal stonden of lagen rustig de dieren. Roosevelt gaf hun nog wat voeder. Maar Black, het vlugste paard moest er uit, om hun slede te trekken. De boer spande het dier voor 't voertuig.

Moeder bracht de kinderen naar bed. Ze lagen warm onder de dikke dekens, blij, dat er morgen zooveel bezoek kwam, groote menschen, maar ook knapen en meisjes.

De ouders en grootvader duffelden zich flink in jassen, mantel en doeken.

De deur werd op de klink gelaten, van dieven hoorde men nooit en dan nog, Fred zou beletten, moest er iemand in huis willen komen.

De slede reed heen. Vroolijk klonken de belletjes aan het tuig van het paard. Vooraan hing een lantaarn. Na een wijl zag men op de vlakke verscheidene lichtjes. Van andere hoeven begaf men zich ook kerkwaarts.

En na een tijd bemerkte men de vriendelijke klaarte in de ramen van het kerkje. De klok luidde.

— Wonderbare avond, die Kerstavond, zei vrouw Roosevelt.

— Ja, sprak grootvader, ik heb hem al zoo dikwijls beleefd, maar telkens weer ontmoet hij mij. De aloude en steeds weer nieuwe tijding van 't Kindeken dat op de wereld kwam tot onze verlossing...

't Was beweeglijk op het dorp. De sleden werden naast elkaar op het plein gezet, en de paarden gestald bij kennissen. De boeren en dorpelingen wenschten elkaar een Zalige Kerstmis.

Er waren er van Vlaamsche, Nederlandsche, Engelsche en Zweedsche afkomst, maar allen vierden in blijde stemming, 't Kerstfeest, dat over de heele wereld vrede schenkt aan menschen van goeden wil.

In de eenige herberg ook winkel dronk men koffie en praatte men even. Maar de klok luidde voor de tweede maal. En allen traden het kerkje binnen. Een klein orgel speelde een Kerstlied.

Komt geloovigen,

Komt verheugd van harte,

Bethlehem's stal in den geest bezocht...

De dienst begon, en hier zaten de koene mannen en vrouwen jongelingen en jonge meisjes van de Amerikaansche prairie ook gelukkig in verafgelegen, eenzame streek.

IV.

John en Kate sliepen rustig. Ze hadden Fred nu en dan hooren grollen maar ze meenden, dat het was over zijn eenzaamheid.

En nu wisten de kinderen van de wereld niets mee. af. Misschien droomden ze van het stalletje of van de prettigen dag, waarnaar ze al lang verlangd hadden. Ze merkten het niet meer dat de hond onrustig was.

Fred liep heen en weer en krabbelde aan de deur. En brommen dat hij deed.

Na eenigen tijd werd hij bepaald kwaad. Hij ging op zijn achterste pooten staan en met de voorste bevoogd hij de klink. Hij kreeg de deur waarlijk open en prong buiten.

Nu blafte hij vervaarlijk; hij snelde heen, als een pijl den boog. Ginds verder klonk een angstkreet.

Maar Fred keerde terug. Hij keek naar het wagenhuis, dat alleen achter de woning stond en waar een hoeveelheid hooi was opgehoopt, dat geen plaats had kunnen krijgen in de volle schuur.

Uit het wagenhuis sloegen vlammen.

Fred jankte geweldig. Wat ging er in zijn goedigen, verstandigen kop om? De hond maakte rechtsomkeert en stormde over de vlakte naar het dorp. Hij gunde zich geen oogenblik rust. Op korten tijd legde hij den afstand af. Hij liep dadelijk naar de kerk. Met zijn voorpooten duwde hij een zijdeur open.

De menschen luisterden naar het Kerstsermoen. Die

van de achterste rijen keken vreemd op. Wat kwam die hond hier doen?

Fred ontdekte dadelijk zijn baas. Hij trok hem aan zijn kleeren, om hem mee te lokken.

Roosvelt schrok.

— Er is thuis iets niet in orde, fluisterde hij tot zijn vrouw.

Grootvader begreep dit ook. En onmiddellijk verlieten ze gedrieën de kerk, of eigenlijk gevierden, want de hond ging natuurlijk ook mee. Had Fred nu maar kunnen spreken! Hij blafte als om tot spoed aan te manen. Roosvelt snelde om zijn paard.

— Als er maar geen ongeluk met de kinderen is gebeurd, zei moeder half schreiend. 't Is toch eigenlijk onvoorzichtig, ze zoo alleen achter te laten

— Niet 't ergste denken, sprak grootvader, al beefde hij zelf.

Flug werd het paard voor de slede gespannen. Grootvader wilde den hond bij zich nemen, maar Fred rende vooruit. Hij zou sneller zijn dan het paard.

— O, wat mag er zijn! God beware onze lievelingen! snikte moeder.

— Misschien zweeft er vreemd volk rond... Wie weet is die landlooper nog in de buurt, en kwam Fred ons daarom waarschuwen, zei vader.

Het paard werd aangevuurd en de slede vloog over de gladde sneeuw.

— Brand! riep vader uit.

Hij zag den gloed.

— Ja brand, sprak grootvader.

— O, onze kinderen ! kermde moeder.

— 't Is misschien in de schuur, hernam Roosvelt
Aan 't zware verlies van landbouwvruchten dacht
hij niet ; alleen om de kinderen was hij bekommerd.

— O, God help ons ! bad moeder. Spaar John en
Kate.

Zouden de kleinen met vuur gespeeld hebben. Ze
deden het toch nooit.

— Als de brand in huis is, heeft Fred de kinderen
wakker geblaft, zei vader.

Het paard moest al zijn krachten inspannen.

Toch won de hond het en het dier zag, dat het rieten
dak van het huis aan 't branden ging. Er waren vonken
opgevallen. De sneeuw was gesmolten en het vuur had
dan voedsel gevonden.

Fred sprong in de woning. Hij rende den trap op.
Wat gebeurde er toch ? O, 't was Fred, die zoo te keer
ging. Kate verliet het bed. Ze sloeg een doek om. Ze
riep dan John. Diens kamertje zag uit op het wagen
huis.

— Brand ! gilde Kate, plots het vuur bemerkend
Ze begon te schreien en John volgde haar na. Maar
Kate wist zich dadelijk te beheerschen.

— We moeten naar buiten, hernam ze. Gauw neem
uw kleeren John.

Ze greep de hare. Fred wilde de kinderen mee-
trekken. Hij werd kalmer, toen ze de trap afsnelden.
Beneden trokken ze haastig wat kleeren aan.

— We moeten naar 't dorp, vader en moeder en
grootvader halen, zei Kate. Ik zal bruin uit den stal
halen... We klimmen op zijn rug.

John beefde van zenuwachtigheid De kinderen
traden buiten.

— Vader komt al, ik hoor de bellen, riep het meisje

— Ja... O, vader, vader ! schreeuwde John.

Fred blafte nu voldaan. De slede naderde. De ou-
ders en grootvader hadden al bemerkt, dat het dak
van de woning vlamde.

— Daar staan de kinderen ! juichte moeder. God
zij gedankt, zij zijn gered.

Ze sprong uit de slede en snelde naar haar kinderen
toe. O, hoe vurig omhelsde ze hen !

Vader en grootvader handelden. Ze klommen op het
dak. Ook de oude man geraakte vlug boven. De vlam-
men woedden aan de linkerzijde. Rechts lag er nog
sneeuw. De mannen wierpen die op het vuur. Moeder
besteede de lader en reikte emmers sneeuw toe. En de
vlammen waren gauw gebluscht. Aan het wagenhuis
was 't een ander spel.

Maar daar verschenen helpers. Nog eenige boeren
hadden begrepen dat er iets schortte bij baas Roosvelt
en hadden de kerk verlaten. Ze spanden hun sleden
in en zagen den brandgloed. Nu hielpen ze blusscher
en na een half uur was alle gevaar geweken. Woonhuis
en de volle schuur waren gespaard gebleven.

De stapel hooi in 't wagenhuis en een kar waren
verloren. Andere voertuigen hadden schade. Doch dit

alles was te verhelpen. In de groote schuur lag nog overvloed van hooi.

Grootvader had het dampend paard gestald. Eindelijk kon men wat rust nemen. Maar Fred had nog iets te zeggen. Hij wilde den baas mee trekken. Roosevelt gehoorzaamde. Eenige boeren vergezelden hem, met een lantaarn. De hond bracht hen een heel eind weg. Eindelijk bleef hij staan.

— Hier ligt iemand ! riep Roosevelt uit.

Men lichtte bij.

— Jim, de landlooper, zei boer Wannyn.

— Die is vanavond bij ons geweest, sprak Roosevelt.

— Ja, bij mij ook, deelde een andere landbouwer mee.

— Zou hij den brand gesticht hebben ! riep Roosevelt uit. Zie zijn broek is gescheurd. En in zijn been is een wonde... Mogelijk heeft Fred hem gebeten.

— Hij leeft toch nog ! klonk het.

De zwerver kreunde. Hij werd naar de hoeve gebracht. Daar kwam hij tot bezinning. En nu moest hij spreken. Hij trachtte eerst te liegen. Maar hij verwardde in zijn eigen woorden. En toen kwam de waarheid. Hij was te moe geweest om naar het dorp te gaan en kroop toen in het hooi. Daar had hij pijpen gerookt en zoo brand gesticht. En, uit vrees voor de gevolgen, was hij dan op den loop gegaan. Maar de hond rende hem na en beet hem. Hij viel en kon niet verder.

— Lafaard, hebt ge dan niet bedacht, hoe hier alles

verbranden kon, de kinderen ook. Een hond heeft meer gevoel dan gij, zei Roosevelt.

— O, Fred heeft het bemerkt dat er iemand in het wagenhuis was zei Kate. Hij grolde, toen wij pas te bed waren.

Men begreep, dat de slimme hond zelf de deur geopend had, eerst de zwerver nazat, en toen den baas ging waarschuwen. Bij zijn terugkeer bemerkte hij dat de brand overgeslagen was naar het huis en toen haalde hij de kinderen uit bed.

Ge kunt wel denken, dat Fred geprezen werd. Maar hij keek heel gewoon al had hij niets bijzonders verricht.

Moeder Roosevelt toonde haar goed hart. Ze verbond de wonde van den landlooper.

Bij de helpers was er een kennis uit 't dorp. Die zou den zwerver meenemen in zijn slede en aan den politiemann overleveren. Zulk een gevaarlijke, laffe kerel hoorde voor een tijd naar 't vagebondengesticht in de stad gestuurd te worden

Vader bedankte de brave bureu. En eindelijk kon het gezin gaan slapen. Roosevelt stond echter verscheidene keeren op, om te onderzoeken of alles veilig bleef en er niets meer smeulde.

Op den Kerstmorgen scheen de zon over de sneeuw. Het geheele gezin reed naar de kerk. Fred huppelde naast de slede mee. Op het dorp werd de geschiedenis druk besproken. En de hond genoot ieders belangstelling. De kinderen van andere boeren wilden hem

eens streelen. Fred bleef dan bij het paard in den stal.

's Namiddags kwam er bezoek op de hoeve. En daar was toen ook boer Wannijn, de zoon van Karel, den knecht op de Vlaamsche hoeve, waarvan grootvader verteld had.

John en Kate hadden nu kameraadjes. Fred speelde ook mee in de sneeuw. Maar toen het donker werd, riep moeder allen in huis. De kerstboom met zijn vele kaarsjes straalde van het licht. Er werd gezongen en verteld en gesmuld. Welk een prettige avond !

't Was laat toen de gasten in hun sleden vertrokken.

Den volgenden dag begon het plezier weer, want toen moest de familie Roosevelt naar de hoeve van Wannijn. Ja, een week lang duurde het feest, want ook bij andere boeren werd men genoodigd. Zoo vierden de bewoners van de eenzame prairie Kerstmis.

V.

John en Kate waren ongerust. Na Nieuwjaar zouden de meesters van Fred terug keeren en den hond mee nemen. Vader had gezegd, dat hij aan de heeren zou vragen Fred te mogen behouden. Maar zou dit mogen ?

In de tweede week van Januari kwamen William en Eddy en nog andere jagers, die allen naar de bosschen wilden.

Fred keek wel eens vriendelijk naar William en Eddy, maar scheen nu meer van John en Kate te hou-

den. Tom was niet mee. Die had genoeg van avonturen in de woeste streek.

— Baas Roosevelt, zei Eddy, ik heb in de gazet gelezen dat Fred uw kinderen het leven gered heeft.

— Ja, zeker, mijnheer, dat deed de brave hond. En ook mijn heele boerderij. Zonder Fred zouden we onze kinderen verloren hebben en waren we armen menschen. En 't zou ons moeilijk vallen van Fred te scheiden.

— Dat hebben we dan ook begrepen, hernam Eddy. We kochten een paar andere honden, want natuurlijk moet Fred bij u blijven.

John en Kate sprongen op van vreugde.

Vader vertelde dan nog eens de heele geschiedenis van dien Kerstavond en Eddy en William waren fier op hun hond. Doch, neen het was nu hun hond niet meer.

Fred bleef bij de familie Roosevelt en hij was de vriend van allen, die op de prairie aldaar woonden.

Toen John en Kate in het voorjaar naar school gingen, bracht Fred hen een eind weg en tegen den avond haalde hij hen af.

Jim, de landlooper, zat voor een tijd in een gesticht, en toen hij vrij gelaten werd, kwam hij nooit meer in de buurt van de hoeve.

Hij had geen lust meer Fred te ontmoeten.

Wat ik u nu van deze hondentrouw vertelde, is waarlijk gebeurd.

EINDE.